

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **Ing. V. K.**, zast. JUDr. Rudolfem Kožušníkem, advokátem se sídlem Jáchymova 26/2, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. č.2, Praha 1, v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného ,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Žalobkyně se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 6.10. 2011 domáhá soudní ochrany proti úkonu správního orgánu v němž spatřuje nezákonný zásah; tímto úkonem je Pokyn žalovaného ze dne 26.7.2011 sp. zn. S - MHMP 413610/201110STIDl/Ba, kterým přikázal Odboru výstavby Úřadu městské části Praha 1(dále jen „stavební úřad“), aby ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení tohoto příkazu, podle části čtvrté správního řádu, § 156 odst. 2 správního řádu zrušil (dále jen "**Příkaz**"):

1. opatření čj. UMCPI 07065/2010, sp.zn. S UMCPA/063030/2010/VZS - Ry - 1/1086, ze dne 24.8.2010, kterým souhlasil s provedením ohlášení stavebních úprav terasy na zimní zahradu u bytu č. 21 v 6 nadzemním podlaží domu čp. 1086 na pozemku parc. č. 675/1 v k.ú. Staré Město, Královodovská 14, Praha 1 (dále jen "**Souhlas s ohlášením**"), a

2. opatření čj. UMCPI 119318/2010 sp. zn. S UMCPIII09798/VZS - ry - 1/1086 ze dne 30.11.2010, ve kterém kolaudačním souhlasem povolil užívání terasy se zimní zahradou u bytu č. 21 v 6. NP domu čp. 1086 na pozemku parc. č. 675/1 v k.ú. Staré město, Královodvorská 14, Praha 1 (dále jen "**Kolaudační souhlas**").

V žalobě vymezila žalobkyně žalobní body takto:

Žalobkyně považuje Příkaz za nezákonný. K skutkovým okolnostem případu uvedla, že je vlastníkem bytové jednotky č. 21 (dále jen "Jednotka") v budově čp. 1086 (dále jen "Budova") na pozemku parc. č. 675/1 v k.ú. Staré Město, obec Praha, jak zapsáno na LV č. 2349. Terasa, kterou žalobkyně užívá, je společnou částí Budovy, určené jen vlastníku Jednotky (§ 4 odst. 2 písm. c) zák. č. 72/1994 Sb.). Žalobkyně měla zájem na opravu terasy spolu s vybudováním zimní zahrady na části terasy, a proto dne 21.6.2010 podala ohlášení stavebních úprav terasy, s doložením mimo jiné projektovou dokumentací, souhlas 86,4% vlastníků ostatních jednotek, souhlas Městské části Praha 1, a závazné stanovisko MHMP - Odboru kulturních památek čj. MHMP 254041/20 1 O/Dob ze dne 4.6.2010, na základě kterého žalobkyně získala od stavebního úřadu písemný souhlas s provedením ohlášené stavby. Na základě Souhlasu s ohlášením, představující pro žalobkyni oprávnění realizovat ohlášené stavební úpravy, které nabyla v dobré víře, ohlášené stavební úpravy realizovala. Náklady na realizaci stavebních úprav dosáhly cca 1.090.000,- Kč vč. DPH (zimní zahrada cca 584.000,- Kč a stavební úpravy cca 448.000,- Kč, architekt 58.000,- Kč). Po dokončení stavebních úprav žalobkyně plně v souladu s podmínkami stanovenými stavebním úřadem v Souhlasu s ohlášením, podala dne 5.11.2010 žádost o vydání kolaudačního souhlasu na stavební úpravy, který Vedlejší účastník vydal dne 30.11.2010, který je definovaný v bodu 1.1 tohoto podání jako Kolaudační souhlas. V průběhu kolaudace stavební úřad ověřil dokumentaci konečného zhotovení stavby jako správnou. Na základě Kolaudačního souhlasu žalobkyně užívá terasu a zimní zahradu, tedy v souladu s právy, které nabyla v dobré víře. Ing. P. K. dopisem ze dne 14.1.2011 se obrátil na stavební úřad s tím, že dle jeho informací ve věci realizace stavby probíhá stavební řízení, a konstatoval, že ve smyslu § 13 odst. 3 zák. č. 72/1974 Sb. úpravy, jimiž se mění vzhled domu, vlastník jednotky může provádět se souhlasem všech vlastníků jednotek, a dále požádal, aby byl vyrozumíván o všech úkonech ve věci, zejména, aby mu bylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro jakákoliv rozhodnutí. Stavební úřad svým přípisem ze dne 15.2.2011 informoval Ing. Petra Kubíka, že:

(a) že ve věci zbudování zimní terasy na části terasy bytu č. 21 v Budově posoudil podle § 104 odst. 2 písm. n) zák. č. 183/2006 Sb., teda jako ohlášení, kdy nedochází k zásahu do nosné konstrukce, poměry v území se úpravami nemění, nevyžadují nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu, funkční využití území ve smyslu platného územního plánu je splněno, jelikož nedochází ke změně a dosavadní byt je zachován;

(b) podlaha terasy se nezvedla, a zimní zahrada je provedena ze dřeva a je demontovatelná;

(c) stavebními úpravami nedochází k ohrožení výkonu vlastnického práva vlastníků ostatních jednotek, nemění se vnitřní uspořádání domu, nemění se velikost jednotlivých spoluvlastnických podílů na společných částech domu, úpravy nezasahují do práv ostatních vlastníků jednotek tak, aby omezil nebo znemožnil jejich výkon;

(d) stavebník doložil spolu s projektovou dokumentací závazné stanovisko OKP MHMP a 86,4% souhlasů spoluvlastníků domu a proto se Vedlejší účastník rozhodl vzhledem k výše uvedenému úpravy povolit sdělením ohlášení.

(e) protože ohlášení není řízení, nejsou spoluvlastníci domu účastníky, a

(f) na žádost stavebníka vydal Vedlejší účastník v souladu s ustanovením § 122 odst. 3 stavebního zákona a v souladu s ustanovením § 12 vyhl. č. 526/2006 Sb., kolaudační souhlas.

Následně Ing. P. K. svým dopisem ze dne 13.5.2011, doručeným Žalovanému dne 17.5.2011 podal podnět Žalovanému k učinění z moci úřední opatření proti nečinnosti

stavebního úřadu podle § 80 odst. 6 správního řádu, kterou odůvodňuje opětovně tím, že stavební úřad vede stavební řízení, a s ohledem na skutečnost nedostatku jeho souhlasu a změny vzhledu Budovy žádá Žalovaného, aby učinil opatření podle § 80 odst. 6 stavebního zákona, kdy stavební úřad odmítl přejmout jakékoliv opatření. Žalobkyně s argumentací Ing. P. K. nesouhlasí, a je toho názoru, že jeho argumentace a samotné podání podnětu žalovanému je ryze účelové. V době podání jeho podnětu žalovanému stavební úřad nevedl ve věci žádné správní řízení a realizaci stavebních úprav Ing. Kubík nedoznal jakékoliv škody. Žalovaný pak vydal Příkaz, kterým uložil stavebnímu úřadu zrušit podle § 156 odst. 2 správního řádu Souhlas s ohlášením a Kolaudační souhlas. Žalobkyně s Příkazem nesouhlasí z následujících důvodů:

Žalobkyně je toho právního názoru, že, ačkoliv právní argumentace žalovaného v dané věci vyplývá z jednotlivých ustanovení stavebního zákona, nelze tvrzené pochybení stavebního úřadu při aplikaci příslušných ustanovení stavebního zákona přičítat k tíži žalobkyně, která v souladu s principem legitimního očekávání, předpokládala, že na základě její žádosti stavební úřad bude postupovat v souladu se zásadami správního řízení, zejména pak podle § 2 odst. 1 správního řádu, tedy v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy.

V této souvislosti žalobkyně poukazuje na skutečnost, že stavební úpravy provedla na základě oprávnění, jí vydaného orgánem k tomu, zákonem zmocněným, a tato práva nabyla v dobré víře. Žalovaný nevzal v úvahu právě tyto principy, když nebral v úvahu to, že žalobkyně nabyla práva v dobré víře, a tuto skutečnost nevzal v úvahu k jejich šetření, nýbrž postavil nad tuto úvahu jenom zájem osoby (Ing. P. K.), jíž se činnost správního orgánu dotýká, aniž by vzal v úvahu skutkové okolnosti tohoto případu. V tomto směru žalobkyně poukazuje na to, že její dobrá víra vycházela i z toho, že jak Souhlas s ohlášením, tak i Kolaudační souhlas jsou nadány presumpcí správnosti, principem zakotveným v ustanovení § 53 odst. 3 správního řádu, jinak řečeno, žalobkyně při realizaci ohlášených stavebních úprav jednala s důvěrou ve správnost, resp. právnost takovýchto úkonů stavebního úřadu. Je třeba konstatovat, že ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu stanoví mimo jiné jednu zákonnou podmínku, a to, že usnesení, kterým má být vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu zrušeno, může být vydáno pouze, pokud účinky takového vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu přetrvávají. Žalovaný se nezabýval, zda tyto účinky přetrvávají, či nikoli a tedy zda lze ustanovení § 156 odst. 2 v dané věci aplikovat. Podle názoru žalobkyně účinky Souhlasu s ohlášením trvaly od zahájení do konce doby realizace stavebních úprav, a ve skutečnosti tyto účinky pominuly vydáním Kolaudačního souhlasu, tedy byly konzumovány právě realizací stavby. Za předpokladu, že ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu nelze aplikovat na Souhlas s ohlášením, pak ani neobstojí právní závěr Žalovaného, že je třeba postupovat podle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu ve vztahu ke Kolaudačnímu souhlasu. Žalovaný dovozuje, že dokončenou stavbu stavební úřad zkoumá, zda byla provedena v souladu s povolením stavebního úřadu, v *"daném případě v souladu se souhlasem stavebního úřadu s provedením ohlášení stavebních úprav, které je předmětem nápravy, jeho zrušení"*. Tedy pokud aplikace ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu není možná na Souhlas s ohlášením z důvodů, že účinky tohoto úkonu pominuly, pak Kolaudační souhlas, vydaný stavebním úřadem byl vydán v intencích právního názoru Žalovaného, tedy stavební úřad posuzoval, zda stavba byla provedena v souladu s povolením stavebního úřadu. Výtka žalovaného v tom směru, že není zřejmé, proč stavební úřad postupoval podle § 122 odst. 1 stavebního zákona, nikoli podle ustanovení §§ 119 a 120 stavebního zákona je v dané věci irrelevantní, když lhůta stanovená v ustanovení § 120 odst. 1 stavebního zákona v délce 30 dnů pro vydání rozhodnutí o zákazu užívání stavby již uplynula. Výkonem Příkazu spočívajícím ve zrušení Souhlasu s ohlášením a Kolaudačního souhlasu lze předpokládat, že

stavební úřad bude postupovat podle ustanovení § 129 stavebního zákona, čímž Žalobkyně utrpí nepřiměřeným způsobem majetkovou újmu. Z uvedených důvodů má žalobkyně za to, že Příkazem žalovaného bylo porušeno a je porušováno i nadále její veřejné právo na právní jistotu a z ní vyplývající princip ochrany důvěry občanů v právo, které jsou v nejobecnější podobě obsaženy v čl. 1 odst. 1 Ústavy, právo na presumpci správnosti a právnosti aktů správních orgánů, obsažený v ustanovení § 2 odst. 1 a § 53 odst. 3 správního řádu; dále bylo porušeno právo na spravedlivý a předvídatelný proces (čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 1 a 2 Listiny základních práva svobod), jehož součástí je princip legitimního očekávání; právo na šetření práv nabytých v dobré víře, obsažené v ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu; právo na efektivní a řádný výkon státní správy, právo na to, aby žalobkyni nevznikaly zbytečné náklady dle § 6 správního řádu; právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života dle čl. 10 Listiny; a právo na ochranu vlastnického práva dle čl. 11 Listiny.

V závěru žaloby žalobkyně navrhla, aby soud zrušil Příkaz, a aby soud žalovanému zakázal „činit opatření ke zrušení nebo vedoucí ke zrušení opatření Odboru výstavby Úřadu městské části Praha 1 čj. UMCP/07065/2010, sp.zn. S UMCPA/063030/2010NZS - Ry - 1/1086 ze dne 24.8.2010 a čj. UMCP/119318/2010 sp. zn. S UMCP/II09798NZS - ry - 1/1086 ze dne 30.11.2010.“

Žalovaný ve vyjádření k žalobě především uvedl, že na str. 2 - 3 příkazu uvedl důvody, pro které dospěl k závěru, že souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášení stavebních úprav i kolaudační souhlas jsou nezákonné a důvodem k nápravě podle § 156 odst. 2 správního řádu, kterou stavební úřad neprovedl ve lhůtách uvedených v zákoně, ač porušení právních předpisů bylo zjevné. Žalovaný uvádí, že není zřejmé, na základě čeho a jakého ustanovení právního předpisu dospěla žalobkyně k tvrzení, že postup podle § 156 odst. 2 správního řádu je možný pouze za předpokladu, že přetrvávají účinky úkonu stavebního úřadu, v daném případě souhlas s provedením ohlášení stavebních úprav do doby jejich realizace. Žalovaný uvádí, že takovýto závěr z ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu nevyplývá. Na postup podle § 156 odst. 2 správního řádu se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX. části druhé o přezkumném řízení. Ani z těchto ustanovení výše uvedené tvrzení žalobce nevyplývá. Žalovaný je však názoru, že žalobkyně nesprávně podala žalobu podle § 82 a násl. s.ř.s. o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, podává ten, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech shora uvedenými nezákonnými projevy správního orgánu, které nejsou rozhodnutím. A dále, aby bylo zasaženo přímo proti němu nebo v jeho důsledku. Podmínkou je, že takový zásah nebo jeho důsledky trvají anebo hrozí jeho opakování. Příkaz žalovaného nesměřuje proti žalobci, ale proti stavebnímu úřadu, který vydal nezákonné opatření ve smyslu § 154 správního řádu, tedy opatření, které je v rozporu s veřejným zájmem. Zásah proti žalobkyni netrvá, ani jeho následky nebo hrozba jeho opakování, a není ani příčinná souvislost mezi zásahem a přímým zkrácením práv žalobce. Žalobce rovněž neuvádí, v čem spatřuje nezákonnost tohoto příkazu a v čem vidí trvání důsledků zásahu či hrozbu opakování. Míněnou žalobou se rozumí ochrana, např. proti zásahu do práv osobní svobody, do práva shromažďování, sdružování, spolčování, apod. Dále je žalovaný názoru, že ochrany se žalobce může domáhat jinými právními prostředky, zejména když o věci není meritorně rozhodnuto. Žalovaný z důvodů výše uvedených navrhuje, aby Městský soud v Praze, žalobu odmítl.

Repliku k vyjádření žalovaného žalobkyně nepodala.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny všechny procesní podmínky pro věcné projednání žaloby, tj. zda není na místě žalobu odmítnout. Shledal přitom, že tomu tak není.

Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. *žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.* Soud v tomto ohledu vyšel z tvrzení žalobkyně, které nebylo žalovaným nijak zpochybněno, že se s obsahem Příkazu seznámila dne 6.8.2011.

Splnění dalších podmínek uvedených v ust. § 82 s. ř. s. (zda byla žalobkyně vskutku na svých právech přímo zkrácena, zda ze strany žalovaného došlo k nezákonnému zásahu, atd.) je pak již věcným zkoumáním důvodnosti žaloby, nesplnění těchto podmínek nevede k odmítnutí žaloby, ale k jejímu zamítnutí. O splnění dalších procesních podmínek (procesní způsobilost žalobkyně, zaplacení soudního poplatku atd.) pak soud žádné pochybnosti neměl. Proto neshledal žádný důvod k tomu, aby o žalobě meritorně nerozhodl, a přikročil proto k věcnému posouzení toho, zda byla podána důvodně.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Úvodem je třeba konstatovat, že soud může řešit toliko ty otázky, které jsou mu stranami k rozhodnutí předloženy, a nemůže řešit právní otázky, které nejsou předmětem řízení. Soud se proto zaměřil toliko na otázku, kterou žalobkyně v podané žalobě nastolila, tj. zda jde o nezákonný zásah do jejích veřejných subjektivních práv, pokud Žalovaný Příkazem uložil stavebnímu úřadu nějaký procesní postup.

Skutkové okolnosti samotné nejsou sporné, jak vyplývá z reakce žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě, sporné je pouze právní hodnocení postupu žalovaného.

V této souvislosti je pak třeba dále zdůraznit, že u správního soudu je možno domáhat se výhradně ochrany svých vlastních veřejných subjektivních práv, které jsou nadto přímo zasaženy. Soud nezkoumá, zda-li postup žalovaného je po všech stránkách v souladu s právními předpisy, ale je oprávněn posoudit „pouze“ to, zda vydáním Příkazu došlo ke zkrácení práv žalobkyně tím způsobem, jaký uvádí v žalobě.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65 (publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS), konstatoval, že ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

Soud dospěl k závěru o nesplnění druhé podmínky, tedy že žalobkyně vydáním Příkazu nebyla nijak zkrácena na svých právech, natož přímo, jak se vyžaduje v první podmínce, v důsledku čehož vůbec nelze hovořit o zásahu ze strany žalovaného, jak je vyžadováno v podmínce čtvrté. Tento závěr přitom vyplývá jednak z povahy samotného

Příkazu a jednak z žalobních tvrzení, jimiž žalobkyně nezákonnost Příkazu odůvodňuje. Z textu Příkazu citovaného v rámci žaloby vyplývá, že povinnost zrušit Souhlas s ohlášením a Kolaudační souhlas byla uložena stavebnímu úřadu nikoliv žalobkyni. Žalobkyně sama v žalobě uvedla, že zásah do majetkových práv jí hrozí až poté, co v souladu s Příkazem bude stavební úřad konat. Pro úspěšnost žaloby proti nezákonnému zásahu je však nezbytná existence zásahu v době podání žaloby, nikoliv eventuelní v budoucnu možná existence zásahu. Aktuálně existující zásah žalobkyně ani v žalobě netvrdí. Jelikož Příkaz nebyl zaměřen přímo proti žalobkyni a ani v jeho důsledku nebylo proti ní přímo zasaženo, není splněna 5. podmínka. Není splněna ani hrozba opakování (6.podmínka), neboť zásah vůči žalobkyni v důsledku Příkazu ještě nenastal, pokud vůbec někdy nastane, proto nelze tedy mluvit o opakování.

V této souvislosti je možno navázat na úvahy Nejvyššího správního soudu vyjádřené v jeho rozsudku ze dne 22. 5. 2008, čj. 2 Aps 3/2007 - 91, publ. pod č. 2199/2011 Sb. NSS, který se sice týkal postupu správce daně vůči daňovému subjektu (konkrétně předvolání k dostavení se k jednání v daňovém řízení), avšak jeho závěry jsou aplikovatelné i na projednávaný případ. Zde bylo vysloveno, kdy je možné považovat zásah za směřující přímo proti žalobci: *„zásahem mohou být obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Tyto osoby jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i ústního či jinak daného pokynu či příkazu. (...) Pokyn správce daně k osobní účasti jednatele stěžovatele při ústním jednání v daňovém řízení lze považovat za závazný a přímo vynutitelný úkon, neboť v případě jeho nerespektování může správce daně vymoci osobní účast předvedením prostřednictvím příslušných orgánů Policie ČR. Charakter tohoto úkonu netkví v pouhém sdělení o stavu určitých věcí nebo určitého řízení, neboť jeho obsah je natolik spojen s negativními důsledky, které tuto osobu za určitých zákonem předvídaných podmínek mohou postihnout, že již tuto situaci lze považovat za zkrácení subjektivních práv této osoby. Dá se předpokládat, že daňový subjekt je do té míry ovlivněn snahou předejít možnému předvedení prostřednictvím příslušných orgánů Policie ČR, že rozhodnutí dostavit se k jednání v daňovém řízení nelze považovat za projev svobodné vůle, nýbrž za způsob neformálního donucení. V daném případě proto rozhodnutí o předvolání k jednání v daňovém řízení dosahuje zákonem předpokládané intenzity zásahu, neboť na jeho základě je daňový subjekt povinen něco konat.“*

V daném případě, jak bylo shora odůvodněno, žalobkyni nebylo Příkazem uloženo něco konat, Příkaz není pro žalobkyni závazný ani přímo vynutitelný, v jeho vydání žalovaným proto nelze považovat za zásah vůči žalobkyni, vůči němuž by bylo možno domáhat se ochrany u správního soudu.

Vzhledem k tomu, že Příkaz není zásahem směřujícím vůči žalobkyni se již soud nemohl zabývat otázkou, zda Příkaz samotný je či není v souladu se zákonem, jak vyplývá, z uvedeného žalobkyně postrádá aktivní legitimaci k tomu, aby se vyřešení této otázky u správního soudu domáhala.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. listopadu 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková